

»O ti si, ti! Povej le to —
 čeprav je noč — si me spoznala?«
 In struna k njemu se tesno
 privila je — in vztrepetala.

»O zdaj ne bova se, kajne,
 nič več razšla, nikdàr ločila? ...«
 In struna pela je: *ne, ne* —
 srce pa se je žalostilo.

Umolknil lok je. Le odmev
 ponovil strune je zvenenje ...
 Kar se ljudem akord je zdel —
 za njiju je bilo trpljenje.

In človek vse do jutra ni
 pogasil sveč ... Vso noč sta igrala ...
 Ko sonce vzšlo je, brez moči
 na črnem žametu sta spala.

Vjačeslav Ivanov

LA LUNA SOMNAMBULA Spiš v belem siju lune. Nikar, nikar ne dihaj!
 Naj žarki dihajo, naj šepetajo tiho,
 naj luna kliče, vabi, naj v lahkoprstem spanju
 objema tvojo dušo ljubeče kakor sanje.

Svet trdno, trdno spi. Endimiona vabi
 in kliče lunin lik; odziva v snu se slabo
 Endimion ... Ločitvi njuni le slavec prisostvuje,
 ki v spanju čudežnim glasovom prisluškuje.

Tišina je prepolna dražljivega iskanja.
 V odprti duši struna Eolova odzvanja
 in tankočutna Luna v odgovor le zastoka,
 pretrgano, tožeče — in umolkne ...

In duša kot odmev se potaji in skrije . . .
 A Luna se približa in obnjo se privije —
 in duša od dotika, zbudjena, pozveneava
 in od poljuba v spanju medli in omedleva.

(1904)

ZLATI ZASTORI IV Skrivnostna bela roka se blešči
 v deklških in preroških tvojih sanjah,
 kjer sončni ptiči so prišli na branje
 trt jantarnih, pit gosto grozdno kri,

kjer vihra se nikdar ne razbesni
 na jasnem nebu z belo konjenico,
 kjer roj čebel poldanskih na cveticah,
 vpletenih v venec nespleten, brenči . . .

In v tèmi sanj, ki brez besed šepeče,
 se roka sama samcata blešči
 in stiska dušo, rahlo in boleče.

In duša čaka, upa, koprni,
 srce razbija težko, hrepeneče
 kot reka, ki se med bregovoma vali.

1906 ali 1907

Maksimiljan Vološin

Aleksandri
 Mihajlovni Petrovi

Rad bil bi črna zemlja. Odprl bi prsni koš
 in oslepel v plamenih ognjenega Očesa
 ter čutil težki plug, nabrušen kakor nož,
 ki orje sveto pot globoko v živem mesu.

Pod težo nébesa, ki mrko-sivo gleda,
 bi moje rane pile potoke temnih vod.
 Rad bil bi oranica . . . In čakal bi težko,
 da končno pade v prst in zakali Beseda.